

1 ianuarie – 7 ianuarie

Mesajul cărții Evrei

Textul de memorat: „Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri” (Evrei 8:1)

Un document evreiesc scris la câteva decenii după cartea Evrei, în jurul anului 100 d.Hr., conține o rugăciune: „Toate acestea le-am rostit înaintea Ta, Doamne, pentru că Tu ai spus că pentru noi ai creat lumea aceasta... Și acum, o, Doamne, iată, popoarele acestea, care sunt o nimica, ne stăpânesc și ne devorează. Dar noi, poporul Tău, pe care l-ai numit întâiul Tău născut, singurul născut, plin de râvnă pentru Tine și care Ți este cel mai drag, am fost dați în mâinile lor.” - James H. Charlesworth, ed., *The Old Testament Pseudepigrapha*, vol. 1, p. 536.

Probabil că destinatarii epistolei au simțit ceva asemănător. Dacă erau copiii lui Dumnezeu, atunci de ce treceau prin asemenea suferințe?

De aceea, Pavel a scris Epistola către evrei pentru a încuraja credința credincioșilor în toiul încercărilor prin care treceau. Le-a reamintit (și ne reamintește și nouă) că făgăduințele lui Dumnezeu se vor împlini prin Isus, Cel care stă la dreapta Tatălui și care ne va lua curând acasă. Între timp, Isus mijlocește pentru noi ca să avem parte de binecuvântările Tatălui. Așadar, trebuie să rămânem tari în credința noastră până la sfârșit.

Duminică, 2 ianuarie – Isus este Împăratul nostru

Punctul cel mai însemnat al cărții Evrei este că Isus este Conducătorul care S-a așezat la dreapta Tatălui (Evrei 8:1). În calitate de Dumnezeu, Isus a fost dintotdeauna conducătorul universului. Dar când Adam și Eva au păcătuit, Satana a devenit stăpânitorul acestei lumi (Ioan 12:31; 14:30; 16:11). Totuși, Isus a venit și l-a învins la cruce, recuperând dreptul de a-i conduce pe cei care Îl acceptă ca Mântuitor personal (Coloseni 2:13-15).

Primele două capitole ale cărții Evrei se concentrează în special pe inaugurarea domniei lui Isus ca Împărat.

1. Citește Evrei 1:5-14. Ce se întâmplă aici?

Versetele acestea sunt structurate în trei secțiuni. Fiecare secțiune introduce un aspect al ceremoniei de întronare a Fiului. Mai întâi, Dumnezeu Îi conferă lui Isus demnitatea de Fiu împărătesc (Evrei 1:5). În al doilea rând, El Îl introduce pe Fiul înaintea curții cerești, care se închină înaintea Lui (Evrei 1:6,8), în timp ce Îi proclamă calitatea veșnică de Creator și Domn (Evrei 1:8-12). În al treilea rând, Dumnezeu Îl întronează pe Fiul - actul efectiv prin care Tatăl Îi conferă Fiului puterea asupra pământului (Evrei 1:13,14).

Una dintre cele mai importante învățături ale Noului Testament este că în Isus Dumnezeu Și-a împlinit făgăduințele făcute lui David (vezi 2 Samuel 7:8-16 și Luca 1:30-33). Isus S-a născut din linia genealogică a lui David în cetatea lui David (Matei 1:1-16; Luca 2:10,11). În timpul lucrării Sale, oamenii L-au numit adesea „Fiul lui David”. El a fost executat sub acuzația că a pretins a fi „Împăratul iudeilor” (Matei 27:37). Petru și Pavel au predicat că Isus înviase din morți ca împlinire a făgăduințelor făcute lui David (Faptele 2:22-36; 13:22-37). Și Ioan L-a identificat pe Isus ca fiind „Leul din seminția lui Iuda” (Apocalipsa 5:5).

Desigur, cartea Evrei este în deplină concordanță cu această învățătură nou-testamentară. Dumnezeu Și-a împlinit promisiunile față de David în Isus: Dumnezeu I-a dat un „Nume” mare (Evrei 1:4), L-a numit Fiul al Său (Evrei 1:5), L-a declarat Creator și Domn pentru totdeauna (Evrei 1:8-12) și L-a așezat la „dreapta” Lui (Evrei 1:13,14). În plus, potrivit cu Evrei 4, Isus conduce poporul în odihna lui Dumnezeu, iar în Evrei 3:3,4 ni se reamintește că El este Ziditorul casei lui Dumnezeu. Astfel, Isus este Conducătorul legitim al acestui pământ, implicat într-un război cu Satana, uzurpatorul, pentru loialitatea noastră.

Cum putem găsi mângâiere, mai ales în încercări, știind că Isus este Conducătorul universului?

Luni, 3 ianuarie – Isus este Mijlocitorul nostru

Un concept interesant din teologia Vechiului Testament este că Împăratul făgăduit din seminția lui David avea să reprezinte poporul înaintea lui Dumnezeu.

2. Care dintre făgăduințele făcute lui Israel aveau să se împlinească prin Împăratul promis din seminția lui David?

Compară Exodul 4:22,23 cu 2 Samuel 7:12-14

Deuteronomul 12:8-10 cu 2 Samuel 7:9-11

Deuteronomul 12:13,14 cu Psalmii 132:1-5, 11-14

Israel era fiul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu avea să-i dea un loc în care să se odihnească, izbăvind-l de vrăjmașii lui. Dumnezeu avea să aleagă și un loc în mijlocul poporului în care Numele Său să locuiască. Acum, aceste făgăduințe făcute lui Israel aveau să fie împlinite prin împăratul promis din seminția lui David. Acesta avea să fie adoptat ca fiu al lui Dumnezeu, Dumnezeu avea să-i dea odihnă, eliberându-l de vrăjmași, iar el avea să-I construiască un templu în Sion, în care Numele Domnului să locuiască, și avea să reprezinte poporul Israel înaintea lui Dumnezeu.

Introducerea unui reprezentant în relația dintre Dumnezeu și Israel a făcut posibilă menținerea acestei relații de legământ. Legământul mozaic necesita credințioșia întregului Israel pentru ca poporul să primească protecția și binecuvântările lui Dumnezeu (vezi Iosua 7:1-13), în timp ce legământul davidic asigura binecuvântările legământului lui Dumnezeu asupra poporului prin credințioșia unei singure persoane, Împăratul din dinastia lui David.

Din nefericire, de cele mai multe ori, împărații din linia lui David nu au fost credincioși și Dumnezeu nu a putut binecuvânta poporul Israel așa cum Și-a dorit. Vechiul Testament este plin cu rapoarte despre cât de necredincioși au fost cei mai mulți dintre împărați.

Vestea bună este că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său să vină pe lume ca Fiul al lui David și El a fost în mod desăvârșit credincios. Prin urmare, Dumnezeu poate să împlinească în El toate făgăduințele pe care le-a făcut poporului Său. Când Dumnezeu îl binecuvântează pe împărat, tot poporul are parte de binecuvântări. Iată de ce Isus este Mijlocitorul binecuvântărilor lui Dumnezeu pentru noi. El reprezintă canalul prin care acestea se revarsă spre noi. Speranța noastră supremă de mântuire se găsește doar în Isus și în ce a făcut El pentru noi.

Gândește-te cât de des ai fost necredincios în a-ți îndeplini partea de legământ. Ce ne învață acest lucru despre faptul că trebuie să ne bazuim doar pe Isus pentru a fi mântuiți?

Marti, 4 ianuarie – Isus este Căpetenia noastră

3. Ce căutau israeliții la un împărat și cum au fost împlinite dorințele lor în Isus? Compară 1 Samuel 8:19,20 cu Evrei 2:14-16

Israelii au vrut un împărat care să fie judecătorul și conducătorul lor în bătălii pentru că au uitat că Dumnezeu era Împăratul lor. Restaurarea totală a guvernării lui Dumnezeu peste poporul Său a avut loc odată cu Isus. Ca Împărat al nostru, Isus ne conduce în lupta împotriva vrăjmașului.

Evrei 2:14-16 Îl descrie pe Isus ca fiind apărătorul și conducătorul în luptă al ființelor umane slabe. Hristos îl înfruntă și îl învinge pe Diavol, eliberându-ne din robie. Această descriere ne reamintește de bătălia dintre David și Goliat. După ce a fost uns ca împărat (1 Samuel 16), David și-a salvat frații de la robie învingându-l pe Goliat. Condițiile luptei stabileau că învingătorul îi va face robi pe cei din tabăra adversă (1 Samuel 17:8-10). Astfel, David a fost un campion al lui Israel. El a reprezentat poporul.

4. Cum Se descrie Iehova pe Sine în pasajele următoare? Isaia 42:13; Isaia 59:15-20

Evrei 2:14-16 face aluzie la o luptă corp la corp pe care o duce Dumnezeu ca să-Și salveze poporul. De remarcat acest pasaj din Isaia: „«Da», zice Domnul, «prada celui puternic îi va fi luată și cel prins de asuprire va scăpa, căci Eu voi lupta împotriva vrăjmașilor tăi și voi scăpa pe fiii tăi»” (Isaia 49:25).

Fiind creștini, de multe ori simțim că suntem angajați într-o luptă corp la corp cu Satana. Când citim Efeseni 6:10-18, vedem că, într-adevăr, ne aflăm în luptă cu Diavolul. Dar Dumnezeu este Căpetenia noastră și El merge să lupte înaintea noastră. Noi suntem parte din armata Lui; iată motivul pentru care trebuie să folosim armura Lui. De asemenea, nu luptăm singuri. În Efeseni se vorbește la plural. Noi, ca biserică, luăm armura și luptăm împreună în spatele Căpeteniei noastre, care este Însuși Dumnezeu.

Ce înseamnă să ne îmbrăcăm cu armura lui Dumnezeu? În luptele noastre de zi cu zi cu eul, cu ispita și cu altele, cum ne putem folosi de puterea lui Dumnezeu ca să fim credincioși?

Miercuri, 5 ianuarie – Isus este Marele nostru Preot

Evrei 5-7 introduce cea de-a doua funcție a lui Isus. El este Marele nostru Preot. Autorul lămurește că acest rol împlinește o promisiune pe care Dumnezeu o făcuse împăratului făgăduit din dinastia lui David, și anume că el avea să fie „preot în veac, în felul lui [după rânduiala lui] Melhisedec” (Psalmii 110:4 așa cum este citat în Evrei 5:5,6).

5. Ce funcții îndeplinea preotul? Leviticul 1:1-9; Leviticul 10:8-11; Maleahi 2:7; Numeri 6:22-26; Evrei 5:1-4

Preoții erau numiți să-i reprezinte pe oameni și să medieze relația lor cu Dumnezeu. Preotul era un mijlocitor. Acest lucru a fost adevărat în dreptul oricărui sistem de preoție, fie el cel evreiesc, cel grecesc, cel roman sau oricare altul. Preotul făcea posibilă relaționarea noastră cu Dumnezeu și tot ce făcea el avea scopul de a înlesni relația dintre noi și Dumnezeu.

Preotul aducea jertfe în numele oamenilor. Oamenii nu Îi puteau aduce personal aceste jertfe lui Dumnezeu. Preotul știa cum să aducă o jertfă „plăcută”, astfel încât darurile credincioșilor să fie primite de Dumnezeu și aceștia să obțină curățire și iertare. De asemenea, preoții învățau poporul despre Legea lui Dumnezeu. Ei erau buni cunoscători ai poruncilor divine și le revenea sarcina de a le explica și aplica. În final, preoții mai aveau și responsabilitatea de a binecuvânta poporul în Numele lui Iehova. Prin ei, Dumnezeu Și-a manifestat bunăvoința și a făcut cunoscut planul Său cel bun pentru oameni.

Cu toate acestea, în 1 Petru 2:9 vedem altceva: Nouă, celor care credem în Isus, ni se spune că suntem o „preoție împărătească”. Acest rol presupune niște privilegii extraordinare. Astăzi ne putem apropia de Dumnezeu, prin rugăciune, cu deplină încredere (Evrei 4:14-16; 10:19-23). Există, de asemenea, și responsabilități importante. Trebuie să colaborăm cu Dumnezeu în lucrarea Lui de salvare a lumii. El vrea ca noi să-i învățăm pe cei din jur și să le explicăm legile și poruncile Sale. Și mai dorește să aducem jertfe de laudă și de fapte bune, care Îi sunt plăcute. Ce privilegiu și ce responsabilitate!

Ce schimbare ar trebui să aducă în viața noastră faptul că suntem o „preoție împărătească”? Ce impact are adevărul acesta asupra modului în care trăim?

Joi, 6 ianuarie – Isus este Mijlocitorul unui legământ mai bun

Capitolele 8-10 din Evrei se concentrează pe lucrarea lui Isus ca Mijlocitor al unui legământ nou. Problema cu vechiul legământ a fost că el era doar o umbră a lucrurilor bune care aveau să vină. Serviciile și funcțiile din cadrul lui aveau menirea de a prefigura sau de a ilustra lucrarea pe care Isus urma să o facă în viitor. Astfel, preoții Îl prefigurau pe Isus, dar erau muritori și păcătoși. Ei nu puteau să asigure perfecțiunea pe care Isus a putut să o ofere. Și, în plus, ei au slujit într-un sanctuar care era „chipul și umbra” (Evrei 8:5) sanctuarului ceresc.

Isus slujește în adevăratul cort și ne asigură accesul la Dumnezeu. Jertfele animalelor prefigurau moartea Sa ca jertfă în locul nostru, dar sângele lor nu putea curăța conștiința. Totuși, sângele lui Isus ne curăță cugetul și, prin El, având credință în El și acceptându-I lucrarea de mijlocire în favoarea noastră, ne putem apropia de Dumnezeu cu deplină încredere (Evrei 10:19-22).

6. Ce ne-a promis Dumnezeu în noul legământ? Evrei 8:8-12

Prin faptul că L-a numit pe Isus să fie Marele nostru Preot, Dumnezeu a inaugurat un nou legământ, care va realiza ceea ce vechiul legământ putea doar să anticipeze. Noul legământ oferă ceea ce doar un preot desăvârșit, veșnic, cu o natură divino-umană poate oferi. Acest Mare-Preot nu doar că explică Legea lui Dumnezeu, ci o și sădește în inimile noastre. El aduce o jertfă care oferă iertare. Marele-Preot Isus ne curăță și ne transformă. Ne transformă inima de piatră într-o inimă de carne (Ezechiel 36:26). El ne creează, realmente, din nou (2 Corinteni 5:17). Acest Preot ne binecuvântează în mod extraordinar, oferindu-ne accesul în însăși prezența Tatălui.

Dumnezeu a conceput vechiul legământ ca să arate spre viitor, spre lucrarea lui Isus. A fost frumos ca scop și concept. Și totuși, unii i-au înțeles greșit menirea. Pentru că nu au fost dispuși să lase simbolurile și umbrele și să îmbrățișeze adevărurile spre care acestea arătau, ei au ratat minunatele beneficii pe care lucrarea lui Isus le oferea.

„Hristos era temelia și viața templului. Serviciile care se săvârșeau acolo simbolizau jertfa Fiului lui Dumnezeu. Preoția era rânduită să reprezinte caracterul de mijlocire al lucrării lui Hristos. Întregul plan al slujbei, al jertfelor, era o umbră a morții Mântuitorului pentru răscumpărarea lumii. Din momentul în care marele eveniment, spre care arătau de atâtea veacuri aceste sacrificii, urma să fie îndeplinit, ele nu mai aveau nicio valoare.” - Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 165.

Vineri, 7 ianuarie – Un gând de încheiere

În ciuda tuturor adevărilor benefice și pline de speranță din cartea Evrei, există aici și o serie de avertismente al căror punct culminant se găsește în capitolele 10-12. Aceste capitole au cel puțin două elemente în comun. În primul rând, ele compară generația din pustie cu cititorii epistolei. În al doilea rând, în ele suntem îndemnați să avem credință.

Generația de oameni din pustie a fost cea care a văzut minunata putere a lui Dumnezeu manifestându-se prin semne și minuni cu ocazia eliberării lor din Egipt. Tot acești oameni L-au auzit pe Dumnezeu rostind Cele Zece Porunci pe muntele Sinai. Ei au văzut stâlpul de foc, noaptea, și stâlpul de nor care îi proteja în timpul zilei. Au mâncat mana, pâinea din cer, și au băut apa care a țâșnit din stâncă oriunde își așezau tabăra. Dar, când au ajuns la hotarele Țării Promise, nu au fost în stare să se încreadă în Dumnezeu. Nu au avut credință, care reprezintă esența cerințelor lui Dumnezeu. Pavel spune că și noi, la fel ca generația din pustie, ne aflăm la hotarele Țării Promise (Evrei 10:37-39). Dar privilegiile și responsabilitățile noastre sunt mai mari. Nu L-am auzit pe Dumnezeu vorbind pe muntele Sinai, dar am văzut în Scriptură o descoperire a Sa mai mare decât cea de la muntele Sion: pe Dumnezeu întrupat, adică pe Isus Hristos (Evrei 12:18-24). Întrebarea este: Vom avea credință?

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Apocalipsa 4-10,

1. Cu ce seamănă fiecare dintre cele patru făpturi vii văzute de Ioan?
2. Cine stă pe calul gălbui, în viziunea lui Ioan?

- *Studii* -

Studiul 2 – Mesajul cărții Evrei

3. Ce seminții ale lui Israel nu apar în lista celor sigilați din Apocalipsa 7:4-8?
4. La ce râu erau legați patru îngeri?

Evanghelizare, Secțiunea 17, subcapitolul „Lucrarea pentru omenirea căzută”

5. Ce activitate va fi poarta de intrare în locurile unde adevărul va ocupa o poziție înaltă?